

Pekka Ryhänen
Metsurintie 4 D 35
70150 Kuopio
041 434 0377
pekka.ryhanen@opko.fi

SAATE

11.1.2008

KUOPION HIIPPAKUNNAN TUOMIOKAPITULI

Pyydän saada jättää arvoisan Tuomiokapitulin käsiteltäväksi kantelun koskien rovasti Markku Suokonaution ja Puijon seurakunnan kappalaisen, TT Kari Kuulan kirjoittamia lehtikirjoituksia kesällä 2007.

Tekemästäni kantelusta saa tiedottaa tiedotusvälineissä.

Pekka Ryhänen
Metsurintie 4 D 35
70150 Kuopio
041 434 0377
pekka.ryhanen@opko.fi

KANTELU

11.1.2008

Kantelun aiheena ovat pastorit Kari Kuula ja Markku Suokonautio Kuopion hiippakunnasta. He ovat kirjoittelleet Savon Sanomiin tai ottaneet osaa siellä käytyyn julkiseen keskusteluun esitellen näkemyksiä, jotka eivät ole Suomen evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuksen mukaisia. Kyseessä ovat seuraavat asiat:

Kari Kuula esittää Savon Sanomien alio-kirjoituksessaan (2.6.2007), että kristityt, juutalaiset ja muslimit palvelevat samaa jumalaa.¹ Tämä väite ei sovi yhteen Evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuskirjojen opetuksen kanssa. Ne tuomitsevat mm. ”muhamettilaiset”. Termi viittaa Islamin profeetta Muhammadin opin kannattajiin.²

Islamin ja kristinuskon jumala-kuvat ovat lopulta yhteen sovittamattomia. Augsburgin tunnustuksen alussa (CA I) opetetaan selvästi, että Jumala on kolme persoonaa, joilla kaikilla on sama olemus, valta ja jotka ovat yhtä ikuisia, Isä, Poika ja Pyhä Henki. Islam kieltää tämän jyrkästi. Jumalan ymmärretään olevan numeerisesti ”yksi”, ja Jeesusta pidetään vain Jumalan inhimillisenä lähettiläänä ja profeettana.³

Martti Luther opettaa Schmalkaldenin opinkohdissa, ettei Pyhää Henkeä ja Hänen vaikutustaan voi irrottaa ulkonaisista armonvälineistä, sanasta ja sakramenteista.⁴ Kokonainen Jumalan sana, Raamattu, joka opettaa Jumalan iankaikkisuudessa syntyneen ja ihmiseksi tulleen Pojan, Jeesuksen Kristuksen sovituskuolemaa ihmisten syntien tähden, ja pyhät sakramentit, joihin Jumala sitoo

¹ Kari Kuula: ”Sama Jumala molemmilla”. Savon Sanomat 2.6.2007. Sivu 2.

² Seurakuntamme tuomitsevat kaikki harhaopit, jotka ovat tämän kohdan kanssa ristiriidassa, kuten manikealaisen 2, joiden käsityksen mukaan on olemassa kaksi alkuperustetta, hyvä ja paha, valentinolaisen 3, Areiolaisen 4, eunomiolaisen 5, muhamettilaisen 6 ja muut näiden kaltaiset. Ne tuomitsevat myös samosatalaiset, vanhat ja uudet 7, jotka väittävät, että on olemassa vain yksi persoona, ja tämän johdosta juonikkaasti ja herjaavasti viisastelevat Sanasta ja Pyhästä Hengestä, etteivät ne ole erillisiä persoonia, vaan että Sana merkitsee ääneen lausuttua sanaa ja Henki luonnossa aikaan saatua liikettä. (CA I)

³ Jaakko Hämeen-Anttila sanoo kirjassaan Jeesus, islamin profeetta (2006, 13): ”Pääosin islamin Jeesus-kuva noudattelee kristinuskon antamaa mallia. Islam kiistää jyrkästi vain kaksi teologisesti keskeistä kohtaa: ristiinnaulitsemisen ja siihen liittyvän lunastusajattelun sekä Jeesuksen jumalallisuuden.” Nämä kaksi kohtaa ovat kuitenkin kristinuskon keskeisintä ydintä soteriologisesti, joten niistä luopuminen tekee Islamin ja kristinuskon Jumala-kuvista väistämättä yhteensovittamattomat.

⁴ Meidän täytyy siis lujasti pitää kiinni siitä, että Jumala ei tahdo olla tekemisissä ihmisten kanssa millään muulla tavalla kuin sanan ja sakramenttien välityksellä. Kaikki se, mitä ilman sanaa ja sakramenteja Henkenä ylistetään, on itse Perkeleestä. Schmalkaldenin opinkohdat (III:8).

Poikansa armollisen läsnäolon ja Pyhän Hengen pelastavan vaikutuksen, ovat luterilaisen tunnustuksen mukaan elintärkeitä välineitä Jumalan autuaaksi tekevässä kohtaamisessa.

Islamilla ei ole kokonaista Jumalan sanaa, eikä se myöskään tunne eikä tunnusta kristinuskon sakramenteja. Suomen ev.lut. kirkon virallisen opin mukaan ihminen ei voi pelastavalla tavalla kohdata Jumalaa ilman Sanaa ja sakramenteja. Niinpä islamissa ei kohdata pelastavalla tavalla Jumalaa.⁵

Kirjoituksen Kuula lopettaa seuraavalla toteamuksella: ”Kristitty saa tästä kokoon kauniin kolmijaon: juutalainen elää Isästä, kristityt Pojasta ja profeetalliseen sanomaan nojautuvat muslimit Pyhästä Hengestä.” Tämä jako ei vastaa kristillistä uskoa kolmiyhteiseen Jumalaan. Kristillisen uskon mukaan Pojassa kohdataan Isä Jumala, ja Pyhä Henki lähtee Isästä ja Pojasta. Kuulan spekulatio sotii tätä uskoa vastaan ja sekoittaa harjaantumattomien lukijoiden käsitystä Jumalan kolmiyhteydestä.

Vastineessaan Martti Vaahtorannalle Kari Kuula argumentoi mielipiteidensä puolesta katolisen kirkon katekismuksella ja Miikka Ruokasen kirjalla, jotka eivät ole kuitenkaan kirkkomme tunnustuskirjoja, eivätkä siten kelpaa argumentaation pohjaksi.⁶

Lisäksi Kari Kuula sanoo lehtikirjoituksessaan seuraavaa: ”Kaikilla ihmisillä on jossakin sielun syvyyksissä samanlainen mahdollisuus tulla Jumalan yhteyteen. Näin sanotaan jo Raamatussa.” Tämä väite ei vastaa todellisuutta. Raamattu ja kirkon tunnustus tosin opettavat, että kaikilla ihmisillä on luonnostaan tieto siitä, että on olemassa Jumala tai jokin ihmistä korkeampi olento tai voima.⁷ Yhtä selvästi ne opettavat, että synti sulkee kaikilta ihmisiltä tien pelastavaan yhteyteen tämän Jumalan kanssa (ks. esim. Room. 3:23). Kaikille ihmisille yhteinen Jumalan tunteminen ja tieto hänen pyhästä tahdostaan riittää parhaimmillaankin vain siihen, että syntiset tuomitaan syyllisinä (vrt. Room. 1:18-32).

Evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuskirjat kokoavat tätä asiaa koskevan opetuksen yhteen näin Yksimielisyyden ohjeessa (FC 1 artikla, perisynti):

⁵ Tätä oppilausesta ei pidä ymmärtää sillä tavoin, etteikö Jumala voisi halutessaan pelastaa ihmisiä myös ilman armonvälineitä. Jos muslimi pelastuu tällä tavalla, hän kuitenkin pelastuu *siitä huolimatta*, että hän ei ole kristitty – ei sen tähden, että hän on muslimi.

⁶ Kari Kuula: ”Katolista uskontoteologiaa”. Savon Sanomat 21.6.2007. Sivu 9.

⁷ Tätä kutsutaan yleiseksi ilmoitukseksi. Sen raja on siinä, että sen avulla voi tietää Jumalan olevan olemassa, mutta ei sitä, että Hän on kolmiyhteinen ja syntien sovittaja. Niihin tarvitaan erityistä ilmoitusta Kristuksessa.

1. Tämä peritty turmelus on yhtä kuin syyllisyys, se että me kaikki olemme Aadamin ja Eevan tottelemattomuuden tähden Jumalan epäsuosiossa, "luonnostamme vihan lapsia", kuten apostoli [Paavali] todistaa, Ef. 2:5 Room. 5:12.

2. Toiseksi tulee täydellinen puutos, luomisessa annetun ja paratiisissa olleen alkuvanhurskauden häviäminen: poissa on se Jumalan kuva, jonka mukaan ihminen alussa luotiin (Ef. 4:24) "totuuden vanhurskauteen ja pyhyteen". Samalla ihminen on kykenemätön ja kelvoton kaikkeen, millä on tekemistä Jumalan kanssa. Latinaksi asia ilmaistaan näin: Descriptio peccati originalis detrahit naturae non renovatae et dona et vim seu facultatem et actus inchoandi et efficiendi spiritualia; perisyntin kuvaus kiistää sen, että uudistumattomalla luonnolla olisi mitään lahjoja, voimaa tai mahdollisuutta hengellisissä asioissa panna jotakin alulle tai viedä päätökseen.

3. Ihmisluonnon perisynti ei ole ainoastaan kaiken hyvän täydellistä puuttumista hengellisissä, jumalallisissa asioissa, vaan se merkitsee samalla sitä, että ihmisessä on menetetyt Jumalan kuvan tilalla syvä, paha, kauhea, pohjaton, tutkimaton ja sanoin kuvaamaton koko luonnon ja sen kaikkien kykyjen turmelus; erityisesti tämä koskee sielun korkeimpia ja etevimpiä voimia, jotka vaikuttavat älyssä, sydämessä ja tahdossa. Nykyään, lankeemuksen jälkeen, ihmiselle periytyy synnynnäinen, paha luonto ja sydämen sisäinen saastaisuus, paha himo ja taipumus. Niinpä me kaikki perimme luonnostamme Aadamilta sellaisen sydämen, mielen ja ajatustavan, joka korkeimpien kykyjensä ja järjen valon puolesta asennoituu jyrkästi Jumalaa ja hänen korkeinta käskyään vastaan. Mitä erityisesti jumalallisiin, hengellisiin asioihin tulee, se on vihollisuutta Jumalaa vastaan. Muutoin, luonnollisissa, ulkonaisissa asioissa, jotka on alistettu järjelle, ihmisellä on yhä tallella jonkin verran ymmärrystä, voimaa ja kykyä, tosin varsin pahasti heikentyneenä. Sekin kaikki on siinä määrin perityn taudin myrkyttämää ja saastuttamaa, ettei se kelpaa Jumalalle.

4. Jumala on määrännyt rangaistukseksi perisyntin turmelemille Aadamin jälkeläisille ja perisyntille itselleen kuoleman ja ikuisen kadotuksen. On olemassa myös muuta ruumiillista ja hengellistä, ajallista ja ikuista kurjuutta. On Perkeleen tyranninvalta: ihmisluonto on joutunut Perkeleen vallan alle, luovutettu Perkeleen valtaan, jäänyt vangiksi hänen valtakuntaansa. Perkele huumaa ja viettelee monta viisasta suurmiestä tässä maailmassa hirvittäväillä harhoilla ja sokaisee heidät erityisesti harhaopeilla. Eri tavoin hän syöksee ihmiset kaikenlaisiin paheisiin.

5. Viidenneksi. Tämä peritty turmelus on niin suuri ja hirmuinen, että Jumala yksin Herran Kristuksen tähden voi peittää sen silmillään ja antaa sen anteeksi, kuten hän tekee kastetuille, uskoville ihmisille. Sen vääristämä ja turmelema ihmisluonto voidaan parantaa vain yhdellä tavalla: Pyhän Hengen täytyy synnyttää ja luoda ihminen uudeksi. Tämä uudistuminen pannaan tässä elämässä vasta alulle; tulevassa elämässä se on oleva täydellinen.

Näin ollen ihmisen ainoa mahdollisuus tulla Jumalan yhteyteen on se, että Jumala itse valmistaa tien luokseen. Se on jo tapahtunut Kristuksessa, mutta se on myös tapahtunut *vain* Kristuksessa. Raamattu torjuu mahdollisuuden saavuttaa pelastus muiden uskontojen tai muiden jumaluuksien kautta.

Jeesuksen ja Paavalin käsitys muista uskonnoista on johdonmukaisen selkeä. Esimerkiksi Apostolien teoissa puheessaan Areiopagilla (Ap.t. 17:16-34) Paavali osoittaa ymmärtävänsä ja

tietävänsä muiden uskontojen ja filosofioiden olemassaolon, mutta silti hän esittää niiden vastakohtaksi uskon Kristukseen, joka tulee tuomitsemaan maailman. Jeesukselle ei riitä kohtaamiensa fariseusten usko Isä Jumalaan, vaan hän pyrki kaikin keinoin taivuttamaan ihmiset uskomaan häneen itseensä (esim. Joh. 8:31-59, 10:22-42).⁸

Markku Suokonautio vie Kari Kuulan esittämän näkemyksen vielä pidemmälle Savon Sanomien mielipidekirjoituksellaan.⁹ Hän kirjoittaa näin: ”Meidän kaikkien jumalakuvat ja käsitykset Jumalasta ovat täysin ihmisten muovaamia ja siten aika- ja kulttuurisidonnaisia. Näin myös Raamatun ja kristillisen kirkon muotoilemat.”

Markku Suokonautiolla Raamattu ei siis ilmeisesti ole ilmoituksen lähde samassa mielessä kuin mitä Evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuskirjat siitä opettavat.¹⁰ Hänen mielipiteensä ja käsityksensä kristinuskosta eivät pohjaa Raamattuun Jumalan ilmoituksen lähteenä, vaan ihmisten omiin ajatuksiin.

Tämä käy ilmi mm. siinä, kun Markku Suokonautio selittää, miten eri uskontokuntien edustajat kuvaavat olemassaolevaa todellisuutta eri sanoin, ja siten perustelee monismiin viittaavan käsityksensä jumalasta tai jumaluudesta. Hän ei ole perusteluissaan kuuliainen Evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuskirjojen raamattunäkemykselle, vaan johtaa ajattelunsa Matti Hyrckin esittämästä jumalakovateoriasta ja Paul Tillichin teologiasta.¹¹ Tapauksessa on huomioitava erityisesti se, missä asiayhteydessä Markku Suokonautio käyttää em. henkilöiden kirjoituksia perustellessaan mielipidettään: hän opettaa Jumalan olemuksesta. Näin ollen hän – mitä räikeimmällä tavalla – ryhtyy julkisesti vastustamaan kirkon uskoa ja tunnustusta. Yksimielisyyden ohje (FC) nimittäin määrittelee, mitä lähteitä käyttäen Suomen ev.lut. kirkon pappisvirassa olevan henkilön tulisi arvioida muiden uskontojen mahdollisuutta johtaa pelastukseen, tai mitä meidän on Jumalasta ajateltava:

1. Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että Vanhan ja Uuden testamentin profeettalliset ja apostoliset kirjoitukset ovat ainoa sääntö ja ohje, jonka mukaan kaikki opit ja opettajat on koeteltava ja arvioitava. Kirjoitettu on: "Sinun sanasi on minun jalkaini lamppu ja valkeus minun teilläni" (Ps. 119.) Pyhä Paavali sanoo: (Gal. 1:8) "Vaikka tulisi taivaan enkeli ja julistaisi toisin, hän olkoon kirottu".

Muita vaikka kuinka nimekkäiden vanhojen ja uusien opettajien kirjoituksia ei ole pidettävä

⁸ Raamatussa on muita lukuisia eksklusiivista pelastusnäkemystä opettavia kohtia, mm. Ap.t. 4:12 ja Rm 10:8-9.

⁹ Markku Suokonautio: ”Osuiipas arkaan kohtaan”. Savon Sanomat 26.6.2007. Sivun 12.

¹⁰ Evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuskirjat, Yksimielisyyden ohje – tiivistelmä. Kohta 1.

¹¹ Markku Suokonautio: ”Osuiipas arkaan kohtaan”. Savon Sanomat 26.6.2007. Sivun 12.

Pyhän Raamatun vertaisina, vaan ne on kaikki tyynni alistettava sen alaisiksi. Niitä tulee käyttää yksinomaan todistajina, jotka kertovat, millaisena ja millä paikkakunnilla profeettojen ja apostolien oppi on säilytetty apostolien ajan jälkeen.

Kari Kuula harrastaa teologista spekulatiota, joka menee yli niiden rajojen, jotka kirkon tunnustus papille sallii. Markku Suokonautio puolestaan rakentaa uskonnollisen monitulkintaisuutensa seuraavan loppukaneetin perusteella suvaitsevaisuuden varaan: ”Ehkä vaikeneminen tai ainakin tietty nöyryys olisikin parempi kuin opillinen jäykkäniskaisuus. Enemmän suvaitsevaisuutta ja erilaisuudesta iloitsemista.”¹² Tämä on kuitenkin väärää ”nöyryyttä”. Edes *salattuun Jumalaan*¹³ vetoamalla ei tätä näkemystä voi puolustaa Raamatun eikä tunnustuksen mukaisena: Raamatun mukaan Kristuksessa on ilmoitettu kaikki tarpeellinen Jumalasta ihmiselle pelastusta varten (1. Piet 1:16-21).

Vastineessaan Pekka Ryhäsen kirjoitukseen¹⁴ Markku Suokonautio puhuu näennäisesti monoteismistä: ”Mutta jos perusprinsiippinä on se, että on vain yksi Jumala, olemassaolon perusta, silloinhan kaikki, vaikkakin erilaiset ihmisten kuvaukset viittaavat tähän yhteen ja samaan. Näin ollen sekä teistit, deistit, agnostikot että ateistit puhuvat samasta todellisuudesta, vaikkakin eri sanoin. Hienosti sanottuna lähestymistapani oli siis ontologinen eikä deskriptiivinen.”¹⁵

Raamatussa Jeesuksen ja Paavalin opetuksen lähtökohtana ei ole ennalta oletettu monoteismi eikä myöskään monismiin viittaava ajatus ’Yhdestä’ olemassaolon perustana. He ymmärtävät, että ihmisten yleisessä uskonnollisessa kokemusmaailmassa on muita ”jumalia”, jotka kuitenkin todellisuudessa ovat *epäjumalia* ja joiden palvelemisesta on sen tähden tehtävä parannus. Tämä on tie, jota Suomen ev.lut. kirkon pappien tulisi seurata nykypäivänäkin.

Jeesus ja Paavali ymmärtävät myös ns. postmodernin diskurssin (jota Markku Suokonautio käyttää pyrkiessään oikeuttamaan mielipiteitään), jossa vetäydytään erilaisten tulkintojen ja mielipiteiden taakse. Areiopagilla Paavali rikkoo tämän tietoisesti (Ap.t. 17:16-34). Hän ei suvaitse muuta pelastustietä kuin Jeesuksen Kristuksen, eikä kirkon tule nykypäivänäkään hyväksyä ja opettaa mitään muuta tietä taivaaseen.

Suokonaution tulisi opettaa pelastumista kristillisen kirkon ja sille annettujen armovälineiden kautta

¹² Markku Suokonautio: ”Osuiipas arkaan kohtaan”. Savon Sanomat 26.6.2007. Sivu 12.

¹³ Markku Suokonautio kirjoittaa: ”Sanoohan jo Raamattukin, että Jumala on salattu.” Savon Sanomat 26.6.2007. Sivu 12.

¹⁴ Pekka Ryhänen: ”Rehellisyyttä uskontokeskusteluun”. Savon Sanomat 8.7.2007. Sivu 22.

¹⁵ Markku Suokonautio: ”Lähestymistavoissa eroja”. Savon Sanomat 10.7.2007. Sivu 8.

eikä muuttaa kirkon opettamaa pelastuskäsitystä laajentamalla mitä tahansa uskomista mihin tahansa jumaluuteen kohdistumaan lopulta samaan jumalaan. Jos ateistitkin pyrkivät kuvaamaan samaa jumaluutta, niin pelastumiseen riittää ilmeisesti pelkkä olemassaolo. Kysymys ei ole lähestymistapojen eroista, vaan tyystin eri asioista. Raamattu ja Evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuskirjat erottavat kristinuskon Jumalan muista jumalista.

Kari Kuula ja Markku Suokonautio ovat kirjoittaneet mielipiteensä Suomen ev.lut. kirkon virassa olevina pappeina eivätkä yksityishenkilöinä. Vannoessaan pappisvalan¹⁶ he rajoittavat omasta tahdostaan Suomen kansalaiselle kuuluvaa perustuslaillista oikeutta sanan- ja mielipiteenilmaisuuksiin.¹⁷ Sen vannottuaan he eivät saa julkisesti tai salaisesti julistaa, levittää, edistää tai suosia sen vastaisia oppeja. Tätä näkemystä tukee myös Oulun hallinto-oikeuden päätös. Ohessa lainaus ko. päätöksestä¹⁸

Perustuslakivaliokunta on hallituksen esitykseen HE 34/1997 vp liittyvässä lausunnossaan PeVL 22/1997 käsitellyt muun muassa ortodoksin papin ilmaisuvapauden rajoittamista. Valiokunta on asettunut kannalle, jonka mukaan pappi käyttää uskonnon ja omantunnon vapauttaan ryhtyessään uskontokunnan palvelukseen. Tämän jälkeen hän ei voi vedota omaan henkilökohtaiseen vakaumukseensa perusteena poiketa uskontokunnan tunnustuksesta.

Suomen evankelis-luterilaisen kirkon papit ovat velvollisia pysymään kirkon tunnustuksessa,¹⁹ johon he ovat pappisvalassaan sitoutuneet.²⁰ Julkisissa mielipiteissään uskoa koskevista asioista Suomen ev.lut. kirkon palveluksessa oleva pappi joutuu alistamaan mielipiteensä Kirkkojärjestyksen 1 §:n lauseelle, jonka mukaan ”Kirkko pitää korkeimpana ohjeenaan sitä tunnustuskirjojen periaatetta, että kaikkea oppia kirkossa on tutkittava ja arvioitava Jumalan pyhän sanan mukaan.”²¹

Kuopion hiippakunnan tuomiokapituli on 13.8.2007 tehnyt päätöksen erottaa Jorma Luostarinen pappisvirasta, koska tämä ei ole pysynyt kirkon tunnustuksessa. Sen sijaan hän on opettanut

¹⁶ Kirkkojärjestys, luku 5, pappisvirka 6 §: ”Minä N.N. lupaan kaikkietävän Jumalan edessä, että toimittaessani pappisvirkaa, jonka olen valmis ottamaan vastaan, tahdon pysyä Jumalan pyhässä sanassa ja siihen perustuvassa evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuksessa. En julkisesti julista tai levitä enkä salaisesti edistä tai suosi sitä vastaan sotivia oppeja. Tahdon myös oikein julistaa Jumalan sanaa ja jakaa pyhiä sakramentteja Kristuksen asetuksen mukaan. Tahdon noudattaa kirkon lakia ja järjestystä sekä palvella alttiisti seurakuntaa ja sanankuulijoita. Kaikkea tätä tahdon noudattaa niin, että voin vastata siitä Jumalan ja ihmisten edessä. Tähän Jumala minua auttakoon.”

¹⁷ Perustuslakivaliokunnan lausunto PeVL 22/1997

¹⁸ Oulun hallinto-oikeuden päätös 13.8.2007 Numero 07/0365/1 Diaarinumero 00768/06/2302. Sivun 6.

¹⁹ Kirkkolaki: 1 § Tunnustus

²⁰ Pappisvalassa kirkon virkaan astuva henkilö lupaa: ”En julkisesti julista tai levitä enkä salaisesti edistä tai suosi sitä vastaan sotivia oppeja.”

²¹ Kirkkojärjestys: 1 §

seurakuntalaisille saarnoissaan ”seemiläistä ilmoitusperinnettä”, eikä kirkon uskon mukaista pelastuskäsitystä, jonka mukaan ihminen pelastuu yksin Kristuksen työn tähden, joka omistetaan uskon kautta.²²

Kuopion hiippakunnan tuomiokapituli kuvaa päätöksessään mm. seuraavilla tavoilla ongelmaa, mikä aiheutuu kirkolle, kun Luostarinen ei ole pysynyt kirkon tunnustuksessa:

”Suomen evankelis-luterilaisen kirkon papin on työssään ja elämässään toimittava kirkon tunnustuksen mukaisesti. Papin velvollisuus pysyä tunnustuksessa näkyy pappislupauksesta ja papiksi vihkimisen yhteydessä annetuista muista lupauksista. Kirkon tunnustus on kirkon sisäinen asia ja antaa kirkolle identiteetin ja arvopohjan suhteessa muuhun yhteiskuntaan.”²³

”Kirkon uskon taju (fides quae creditur – usko, joka uskotaan) on kiteytettynä kirkon tunnustukseen. Kunkin papin oma usko (fides qua creditur – usko, jolla uskotaan) on tietysti tärkeä jo oman pappiskutsumuksen (vocatio interna) takia, mutta sen on oikealla tavalla vastattava kirkon uskon taju. Tämän tulee näkyä oman perinteen arvostamisena, kunnioittamisena ja taitona sitä esitellä. Jos näin ei ole, edellytykset toimia pappina tai tulla kutsutuksi kirkon virkaan (vocatio externa) puuttuvat.”²⁴

”Papin tehtävänä ei ole julistaa omaa totuuttaan, vaikka hän väittäisikin sitä Raamatusta nousevaksi asiaksi. Juuri tämän subjektiivisen uskontajun kontrolloimiseksi tarvitaan kirkon tunnustusta ja kollektiivista uskontajua.”²⁵

Vertailemalla näitä tapauksia keskenään on selvää, että pastorit Kuula ja Suokonautio ovat vähintäänkin yhtä vakavalla tavalla poikenneet kirkon tunnustuksesta ja aiheuttavat kirkon uskottavuudelle muun yhteiskunnan silmissä vastaavan ongelman opillisesti kuin Luostarinen. Todettakoon vielä, että he ovat tehneet sen selkeällä ja ymmärrettävällä tavalla – päinvastoin kuin Luostarinen, joka ei ole muotoillut ajatuksiaan yhtä selkeästi. Kuulan ja Suokonaution tapauksessa on kysymys siis tietoisesta valinnasta opettaa kirkon uskoa vastaan, eikä hetken mielijohteesta, heikkoudesta tai ymmärtämättömyydestä.

Pyydän siis Kuopion hiippakunnan tuomiokapitulia tutkimaan, ovatko Kari Kuula ja Markku Suokonautio halukkaita ja kykeneviä sitoutumaan Suomen evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuskirjojen osoittamaan raamattukäsitykseen, oppiin pelastuksesta, Jumalan kolmiyhteydestä ja synnistä ja siten hoitamaan tehtäviään Suomen evankelis-luterilaisen kirkon pappena jatkossa. On näet syytä epäillä, että pastorit Kari Kuula ja Markku Suokonautio ovat rikkoneet pappisvalansa ja julkisesti julistaneet ja levittäneet ja suosineet Jumalan sanaa ja ev.-lut. kirkon tunnustusta

²² Kuopion hiippakunnan tuomiokapitulin päätös n:o 10/2007 DN:o 235/355/07 13.8.2007. Sivut 2-3.

²³ Kuopion hiippakunnan tuomiokapitulin päätös n:o 10/2007 DN:o 235/355/07 13.8.2007. Sivut 7.

²⁴ Kuopion hiippakunnan tuomiokapitulin päätös n:o 10/2007 DN:o 235/355/07 13.8.2007. Sivut 7.

²⁵ Kuopion hiippakunnan tuomiokapitulin päätös n:o 10/2007 DN:o 235/355/07 13.8.2007. Sivut 8.

vastaan sotivia oppeja. Mikäli näin on, tulee kapitulin ryhtyä asian vaatimiin toimenpiteisiin.

Pyydän myös julkista tiedotusta kapitulin päätöksistä ja niiden perusteista, koska asia on ollut Kuopion hiippakunnan alueella varsin julkinen laajan lehdistökirjoittelun vuoksi. Siten mahdollisimman moni seurakuntalainen saisi rauhan mieleensä ja selkeyden ajatuksiinsa, koska Suomen evankelis-luterilaisen kirkon tunnustukseen pappislupauksessaan sitoutuneet papit ovat horjuttaneet tällä tavoin heidän uskonsa perusteita ja luottamusta.

Pekka Ryhänen	Alavan seurakunta	Kuopio
kantelun laatija		

Kantelun allekirjoittavat myös seuraavat Kuopion hiippakunnan alueella asuvat seurakuntalaiset:

Juhani Susineva	Tuomiokirkkoseurakunta	Kuopio
-----------------	------------------------	--------

Katja Kaitainen	Tuomiokirkkoseurakunta	Kuopio
-----------------	------------------------	--------

Anna Virén	Tuomiokirkkoseurakunta	Kuopio
------------	------------------------	--------

Erkki Sinkko	Puijon seurakunta	Kuopio
--------------	-------------------	--------

Juha-Pekka Liimatainen	Alavan seurakunta	Kuopio
------------------------	-------------------	--------

Outi Ryhänen	Alavan seurakunta	Kuopio
--------------	-------------------	--------

Jorma Karjalainen	Alavan seurakunta	Kuopio
-------------------	-------------------	--------

Päivi Karjalainen	Alavan seurakunta	Kuopio
-------------------	-------------------	--------

Antti Korpinen	Männistön seurakunta	Kuopio
----------------	----------------------	--------

Helena Korpinen	Männistön seurakunta	Kuopio
-----------------	----------------------	--------

Mimmi Pekurinen	Tuomiokirkkoseurakunta	Kuopio
Maija Koponen	Puijon seurakunta	Kuopio
Sami Gråsten	Kallaveden seurakunta	Kuopio
Inkeri Tuori	Alavan seurakunta	Kuopio
Henri Aho	Alavan seurakunta	Kuopio
Taina Aho	Alavan seurakunta	Kuopio
Juho Viitasalo	Puijon seurakunta	Kuopio
Jouko Martikainen	Joensuun seurakunta	Joensuu
Rauno Timonen	Joensuun seurakunta	Joensuu
Kimmo Puustinen	Pielisensuun seurakunta	Joensuu
Laura Puustinen	Pielisensuun seurakunta	Joensuu
Juho Pylvänäinen	Joensuun seurakunta	Joensuu
Joni Ahonen	Joensuun seurakunta	Joensuu
Aija Ahonen	Joensuun seurakunta	Joensuu
Vilho Teivainen	Joensuun seurakunta	Joensuu

Essi Huovinen	Puijon seurakunta	Kuopio
Timo Kärkkäinen	Alavan seurakunta	Kuopio
Terttu Hyttinen	Puijon seurakunta	Kuopio
Ritva Tolonen	Puijon seurakunta	Kuopio

Kantelun allekirjoittavat myös seuraavat muiden hiippakuntien alueella asuvat seurakuntalaiset:

Pauliina Pylvänäinen Reisjärven seurakunta

Susanna Toivio-Tikkanen Tapiolan seurakunta

Juha-Pekka Tikkanen Tikkurilan seurakunta

Sanna Huttunen Savonlinna-Säämingin seurakunta

Salla-Maari Marjokorpi Kemijärven seurakunta